

Orhideea albă

Cârdei V. Mariana

Orhideea albă-i floarea
ce-n buchete adună,
spre altar poartă mireasa,
ca și ea - imaculată...

Dup-o noapte înstelată,
se trezește-nfiorată,
și-și deschide lent
corola-n ametiste irizată.

Sub cupola de topaz,
soarele ochii-și mijeste
și privește spre pământul
ce la viață se trezește.

De pe un ram înmiresmat
un colibri-n jur privește,
zărește, scăldată-n soare,
orhideea, etalând mărgăritare.

El începe s-o curteze,
roua-i soarbe c-un sărut,
savorând apoi nectarul
dulce, fin, necunoscut.

Orhideea-ndrăgostită
îl răsfată iubitoare,
cu miresme îl îmbie
și-l cuprinde-ntre petale.

Soarele-i scaldă-n raze
aurii, strălucitoare,
poleindu-le-n carate
dragostea nemuritoare.